

וכל צרה של ערוה, עומדת היא "במקום ערוה" [לשון רש"י!], וכשם שהערוה עצמה אינה מתייבמת, כך צרתה אינה מתייבמת. ואם היא אינה מתייבמת הרי אין חליצתה חליצה מעולה, ואם כן, מה החילווק בין חליצת האחות לבין חליצת צרתה!?

ומשנינן: **קסבר שמואל אין זיקה**, ואין מושג של איסור "צרת אחות אשה בזיקה" כי אין מושג של איסור "אחות אשה בזיקה".

ופרכינן: **והא אמר שמואל לעיל בפרק שני "יש זיקה"**

ומשנינן: מה שאמר שמואל את חילווקו בין חליצת האחיות לחליצת צרותיהן — **לדברי האומר אין זיקה קאמר**. אך הוא עצמו סבור שיש זיקה, ואין מקום לחילווק הזה.

ופרכינן: **אי הכי**, שאמר שמואל את חילווקו רק לדברי האומר אין זיקה:

חליץ לאחיות — אמאי לא נפטרו צרות?!

בשלמא צרה דרחל הנחלצת שניה לא תיפטר, דכיון דחליץ לה ללאה תחילה, והדר חליץ לרחל, הויא לה חליצה דרחל חליצה פסולה, שהרי נהייתה כבר רחל אחות חלוצתו.

אלא צרה דלאה, תיפטר! שהרי חליצתה של לאה, שנחלצה ראשונה, חליצה מעולה היא, לפי הסובר אין זיקה, ואין היא אחות זקוקתו,

ומשנינן: **מאי "לא נפטרו צרות", נמי, דקאמר שמואל, אצרה דרחל**.

ופרכינן: **והא צרות בלשון רבים קאמר שמואל! ?!**

ב. חליץ לבעלת הנט — לא נפטרה צרה.

אם נתן גט לאחת משתי יבמות, לא מועילה חליצתה לפטור צרתה משום שכיון שנתן לה גט, חליצתה אינה חליצה מעולה היות והיא אסורה עליו ביבום [מדרבנן, דמדאורייתא גט לא מועיל ביבמה רק חליצה].

אבל חליץ לצרה — נפטרה בעלת הנט! לפי שהצרה ראויה ליבום גמור, וחליצתה חליצה מעולה היא.

ג. חליץ לבעלת המאמר — לא נפטרה צרה.

אם עשה מאמר, דהיינו קידושין [בכסף או בשטר] באחת, החליצה שלה בלבד לא פוטרת אותה לשוק לגמרי, כיון שהיא צריכה עוד גט מדרבנן בשביל לנתק ממנה את קידושי המאמר, ולכן חליצתה אינה פוטרת את צרתה.

אבל חליץ לצרה — נפטרה בעלת מאמר, היות וחליצת הצרה, חליצה מעליא היא.

ועתה הגמרא באה לדון בחילווק שמחלק שמואל בין חליצת האחיות לחליצת צרות האחיות:

מאי שנא החולץ לאחיות, ולא נפטרו צרות בחליצתן, היות דהויא לו "אחות אשה בזיקה", ולפיכך אינו יכול לייבמה, ולכן אין חליצתה מעולה.

חליץ לצרות נמי, לא ליפטרו אחיות, דהויא להו "צרות אחות אשה בזיקה".

כי כשם שזיקה עושה צרות אחות אשה בזיקה, כך צרותיה של אחות האשה נחשבות ל"צרות ערוה בזיקה".